

Jakob Wilms

Med
hovedet
først?

CDR FORLAG

Med hovedet først?

© 2008 Jakob Wilms og CDR-Forlag

Omslag: Ulla Rose Andersen

Tryk: Livonia Print

ISBN 978-87-7841-452-6

Ekspedition:

Boghandlen eller direkte fra CDR-Forlag

Skolebakken 11

DK-8000 Århus C

Tlf. 8612 3078

cdr@cdr-forlag.dk

www.cdr-forlag.dk

Nørrebro summede som altid. Den traditionelle klokken-fire-trafficjam var gået i gang på Nørrebrogade, og sindene var kommet i kog. Folk havde fandeme ingen tålmodighed. Og det er ikke, fordi det ligefrem kommer som en overraskelse for nogen, at trafikken pakker.

Jeg var ligeglad. Mit eneste mål var at få en kebab. Min mobil vibrerede i lommen. Amir skrev, at han allerede var nede på Elvan's og havde bestilt en babber til mig.

Jeg satte farten op og tog et bedre tag i min skoletaske, altså min Nettopose. Før den havde jeg en forbandet grim, firkantet taske. Med blå striber på skrå hen over et sort mønster. Den fik mig til at ligne en skide femteklasser, ret ufedt, når man går i niende og helst vil ligne én, der er helt færdig med folkeren.

Jeg gik ind på Elvan's, men i min iver for at få noget at æde var jeg lige ved at træde en dame i brun burka ned. Jeg undskyldte og sneg mig uden om hende.

»Assalamu alaikum,« hilste Amir, som allerede sad ved et bord og spiste.

»Drop det der perkerpis,« sagde jeg glad over at se ham og satte mig ved bordet. Det var et godt stykke tid siden, vi sidst havde set hinanden.

Min kebab lå i en af de her genbrugskurve, som alle kebabsteder bruger.

»Hvor er din skoletaske? Har du pjækket igen?« spurgte Amir med munden fuld af krydret kød.

»Jeg har skam været i skole. Har bare ikke nogen taske for tiden, men Netto from the Ghetto virker fint,« svarede jeg og løftede posen, så han kunne se mine bøger.

Amir gik altid så fucking meget op i, om jeg kom i skole. Han troede, han var min beskytter, som skulle redde mig. Som om han var min storebror. Det var lidt irriterende. Han burde i stedet fokusere lidt mere på sine rigtige brødre. Det var sgu dem og en masse andre, der var med til at gøre Nørrebro usikkert.

»Spørg din far om penge til en taske. Du kan ikke gå rundt og ligne en bums med en Nettopose,« fortsatte Amir.

»Han er da røvlige glad med, om jeg har en taske eller ej,« svarede jeg og kom lidt chili på min kebab.

»Hvordan går det i øvrigt med ham? Ligger han stadigvæk derhjemme og laver ingenting?« spurgte Amir en smule bekymret.

»Ja,« svarede jeg kort.

»Må Allah vise ham vejen,« mumlede Amir.

»Ja, eller må kommunen hjælpe ham. Måske kan de give ham lidt ekstra penge, så han kan se Al-Jazeera frem for TV3. Det kan muligvis gøre ham endnu mere depri,« sagde jeg lidt flabet.

Amir gav mig et puf på skulderen.

Jeg hadede, når han hev Allah ind i snakken.

»Kunne du ikke bruge dine religiøse kræfter på nogen, som gider høre på det? Jeg er sgu træt af det. Jeg hører på det hver eneste dag i skolen,« sagde jeg.

»Jo, jo. Det kan jeg godt. Hvis jeg bare må prædike for dig, når du forlader din forpinte verden.« Nu mumlede han igen. Som om han ikke ville have, jeg skulle høre, hvad han sagde.

»Hvad fuck skal det betyde? Hvorfor tror du, at jeg dør før dig?« spurgte jeg.

»Ingenting, Shine. Det betyder ingenting,« svarede Amir med et grin og gav mig et kærligt nakkedrag.

»Snakker du i øvrigt med din mor?« fortsatte han bekymret.

»Næh. Gider ikke bruge tid på en ko, der ikke giver mælk,« svarede jeg.

Amir grinede igen.

»Du er sgu en sær stodder, Shine.«

Jeg trak på skuldrene og tog en bid.

»Er hun stadigvæk sammen med ham den dér big shot ejendomsmægler?«

»Det går jeg ud fra. Hun leger sikkert adoptivmor for hans små lorteunger. Hun har i hvert fald for travlt til at kontakte sine egne unger. Lede so!« svarede jeg.

»Hvad så med din storebror?« spurgte Amir. Han ville vist gerne have gang i en samtale og brød sig ikke om de korte svar, han fik.

Chilien brændte i ganen.

»Halvbror,« rettede jeg.
»Okay. Men jeg har hørt, at han har gang i nogle gode ting,« fortsatte Amir.
»Hvad har du da hørt?«
»Muhammed sagde bare, at han var kommet ret langt med sit basketball. Noget med et scholarship i USA,« uddybede Amir.
Jeg nikkede.
»Ja. Det går vist okay for ham. Han er i hvert fald kommet lidt væk fra lortet heromkring.«
»Så slemt er her sgu da ikke. Men hvad med Victoria? Har I to det godt sammen?« sagde han.
Endelig spurgte han til noget, som jeg gad snakke om.
»Det går fucking godt. Kan slet ikke fatte, at vi snart har været sammen i to år. Hun er sgu for dejlig ...«
»Og hun er forbandet hot,« tilføjede Amir.
»Ja, for fanden. Her forleden dag kom hun forbi med to veninder og gjorde rent hos mig og den gamle. Det var fandeme tiltrængt. Hun er bare så skøn. Og hun har den her lillesøster, Daniella, der er så forbandet kær.«
»Rolig, Champ. Er du forelsket i Victoria?«
Fuck, et dumt spørgsmål. Ingen dreng ville fyre så mange positive ting af om en pige uden at være helt væk i hende.
»Nej, overhovedet ikke, men længe leve zionisterne,« grinede jeg.
»Ha, ha. Din lille møgunge. Wallah, du bliver klogere, når du bliver ældre, men skal vi ikke smutte over til dig og ryge lidt fed?«

Jeg lagde resten af min kebab i kurven og tørrede fingre i en serviet. Det var en af de klammeste kebabber, jeg længe havde fået.

»Så lad os smutte,« sagde jeg og rejste mig med min Nettopose i hånden.

»Jeg skal lige hente noget fed. Jeg har ikke mere. Men lad os mødes hos dig om ti minutter.«

Jeg rejste mig og gik ud fra Elvan's og hjemad. Jeg gad egentlig ikke tage hjem. Jeg havde sgu ikke lyst til at se min far ligge i hi på sofaen og se sine skide talkshows. En levende død, for at citere mig selv.

Min fars liv var så skræmmende simpelt. Han brugte dagen på at æde lykkepiller, se Oprah Winfrey, Ricky Lake og dr. Phil og lytte til alle deres råd om, hvordan man får styr på sit liv. Men han fattede åbenbart ikke det, han så og hørte, for han gjorde så absolut intet for at ændre sit liv, men lod sig bare synke dybere og dybere ned i sin depression. Han var så nederen, at det var til at blive depri over.

Jeg gik ind i opgangen og fumlede lidt med mine nøgler, før jeg fandt den rigtige og åbnede hoveddøren. Jeg gad ikke engang banke på, for jeg vidste, at han ikke gad lette røven for at åbne for mig. Han var vel så paranoid, at han ikke turde åbne døren.

Tv'et kørte inde i stuen. Oprahs fede stemme prædikede.

»Hey, far. Jeg er hjemme. Amir kommer om lidt,« råbte jeg og smed skoene i entreen, som var fuld af ugegamle reklamer, nullermænd, en smadret paraply og en masse andet skrammel.

Der kom selvfølgelig ikke noget svar. Det havde jeg heller ikke regnet med.

Jeg gik ud i køkkenet, tog en mælk ud og drak fra kartonen. Det smagte af lort, så jeg spyttede det hele ud i vasken. Mælken var over en uge for gammel. Det kunne jeg sgu have sagt mig selv. Det var jo altid mig, som købte ind, og det var over en uge siden, jeg sidst havde været i GhettoNetto.

»Far. Køleskabet er fyldt med rådden mad. Giv mig nogle penge, så skal jeg nok købe ind i morgen.«

Jeg tog mine bøger op af posen og lagde dem på køkkenbordet.

En af bøgerne var *Forbandede ungdom*. En bog, jeg læste i, når timerne blev for kedelige. Det er en skidegod bog, og jeg er helt vild med den måde, Salinger skriver på. *Forbandede ungdom*. Et mærkat, som passer godt på mit liv.

Jeg tog bogen i hånden og gik ind i stuen.

»Far, for helvede. Rejs dig lige op og snak med mig,« sagde jeg irriteret.

Jeg hadede den slaskede måde, hans krop lå på. Han mindede mig om et råddent kadaver fra Seriengeti. Den slags de altid viser på Animal Planet.

»Far. Jeg skal bruge nogle penge. Vi mangler mad, og jeg kunne sgu også godt tænke mig en ny skoletaske,« sagde jeg.

Så få dig et job, forventede jeg, at han ville sige, men det gjorde han ikke. Han lå bare dér med lukkede øjne.

»Far, for helvede,« råbte jeg ind i hovedet på ham.

Han var og blev en nar. De sidste par år var han blevet mere og mere fucked up.

Jeg lagde *Forbandede ungdom* på hans bryst og stak ham en blød lussing. Det plejede jeg altid at gøre, når jeg skulle have hans opmærksomhed.

På sofabordet stod et glas med hovedpinepiller. Jeg havde været nede og købe dem tidligere på ugen, men nu var glasset næsten tomt.

Jeg fik en klam smag i munden og stak ham en flad mere. Han rørte sig ikke.

Min hænder greb fat i hans skuldre og begyndte at ruske. *Forbandede ungdom* faldt på gulvet, og tårerne begyndte at presse på.

»Kom så, din kryster. Vågn nu, for helvede!« råbte jeg og mærkede gråden i min stemme.

Døren til lejligheden blev åbnet.

»Wallah, wallah. Hash delivery, Shine!« lød det glad fra Amir ude i entreen.

»Ring efter en ambulance. Hurtigt!« råbte jeg.

»Hvad fuck sker der, Shine?«

»Ring nu efter en fucking ambulance!« skreg jeg.

Amir kom ind i stuen. Han fattede med det samme situationens alvor og ringede til alarmcentralen.

»Prøv at genoplive ham. Ligesom de gør i tv. *Ska-destuen*, du ved,« sagde en skræmt Amir, mens han ventede på at komme igennem.

»Det kan man for helvede ikke. Han er jo helt kold. Han er fucking død!«

Jeg lod mig falde ned på gulvet og begyndte at hulke.

»Hvad fuck nu? Hvad fuck skal der nu ske med mig?« råbte jeg, mens tårerne fossede ned ad mine kinder.

Amir begyndte at mumle.

»Koranen, Sura 3 vers 191 siger: *Sandelig, i himlenes og jordens skabelse og i nattens og dagens vekslen er der visselig tegn for de forstandige.*«

»Så stop dog, din nar. Jeg er fandeme ikke død,« skreg jeg og kastede fortvivlet bogen, der lå ved siden af mig, efter Amir.

Den blafrede gennem luften, men ramte ikke.

Jeg rystede svagt på hovedet. Jeg orkede ikke at høre på hans religiøse pis.

Fuck. Min far havde taget sit eget liv. Har han virkelig hadet det hele så meget? tænkte jeg og mærkede, hvordan min krop rystede.

De minutter var slørede. Ambulancefolkene havde fart på, indtil de så min far. Derefter tog de det stille og roligt. Han havde været død i flere timer, før jeg kom hjem, fik jeg senere at vide.

Et par timer senere var jeg på vej ned på kommunekontoret til en snak om fremtiden.

Jeg havde ringet til Victoria flere gange, men hun havde slukket sin mobil. Jeg var så forbandet smadret. Hun havde aldrig sin mobil slukket. Der må være sket noget, tænkte jeg paranoidt.

Fuck! Det var fandeme sort det hele. Depressiøns klamme arme rakte ud efter mig.

•••

1

To år senere:

Det var sådan en af de her lidt underlige dage. Jeg bliver altid nervøs, når jeg skal starte et nyt sted. Men jeg har erfaring i det. De sidste to år havde jeg været som en cirkusartist med nye destinationer, men med de samme numre, som folk hurtigt blev trætte af, så man måtte rykke videre.

Den her dag sad nerverne alligevel lidt udenpå. Man vidste aldrig, om man kom til at hade alle på skolen, eller om alle kom til at hade én. Jeg håbede bare, at jeg kunne finde et par stykker, som jeg havde lidt tilfælles med.

Men jeg var vist ikke det eneste problembarn på skolen. De fleste, som skulle bo på skolen ligesom mig, havde en eller anden form for problemer derhjemme. Det havde min mor i hvert fald fortalt mig, men hun siger sgu så meget.

Endelig var min mor skredet, og jeg kunne få lidt fred. Jeg smed alt mit lort på sengen og kiggede rundt på det lille, skumle lokum, som nu skulle være mit hjem de næste tre år. Nikotinwægge, to senge uden sengetøj, et par snavsede hovedpuder

med indtørret savl og et overtagget Ikea-sofabord. Jeg var slet ikke i mit rette element. Jeg var som en skide guldfisk i et fuglebur. Den slags kollegieværelser er ikke lige min smag.

Nåh, det så ikke ud af meget, men jeg kunne sgu nok godt give det en hjemlig atmosfære, hvis jeg gad lægge lidt kræfter i. Mit blik ramte den anden seng i rummet. Den stod kold og klam og stirrede tilbage på mig. Den var fuldstændig magen til min seng, men min virkede sgu alligevel mere imødekommende. Det var nok fordi, jeg havde smidt alt mit grej på den. Alt det ragelse som jeg havde slæbt med fra hovedstaden.

Inden for kort tid ville der komme en eller anden, som jeg skulle dele værelse med, i jeg ved ikke hvor lang tid. Det var en mærkelig tanke. Hvad nu hvis jeg kom til at hade ham. Måske var det en helt vildt lækker kælling. Ej. De holdt helt sikkert kønnene adskilt. Skoler som denne var sikkert forholdsvis konservative. Jeg skubbede tanken til side og gik over til det lille skråvindue, som var mellem de to senge. Vinduet sad i hovedhøjde og var på størrelse med en A4-blok. Ikke ligefrem den store lyskilde, men jeg åbnede det og kiggede ud over de fodboldbaner, som dækkede landskabet ud til skoven. I det fjerne kunne jeg se nogle små børn løbe rundt i en klump, og spille noget, som de sikkert ville kalde fodbold.

Jeg var sgu virkelig kommet på landet. Jeg kunne kraftedme lugte kolort. Her var ingen boligblokke, hvor folk chilled i baggårde. Kun parcelhuse med små, søde haver til grillaftner og havebas-

siner fyldt med fede karper og guldfisk. Her var skov, marker, køer og bonderøve. Ikke ligefrem mit hjemmевante miljø. Her gik folk sikkert op i halballer og overtunede skoda'er. Men forandring fryder, var der vist en vis mand, der engang sagde, og det ville jeg da lade komme på en prøve.

Jeg trak en smøg frem og røg den ved vinduet, mens jeg stirrede stenet ud ad det. Så kunne jeg pludselig høre skridt på gangen, og der blev taget i døren til mit nye hjem. Jeg smed smøgen ud ad vinduet og smækkede det, så det gav et højt brag. Samtidig trådte en dame ind ad døren. Hun var iført et fire-personers-telt med gule og grønne tern. Hun manglede bare at tage teltposen på hovedet, for det var fandeme ikke værd at vise frem. Hendes ansigt var vanvittigt oppustet, som om hun havde fået sprøjtet 15 liter botox ind under huden. Hun var fed og klam.

»Ej. Her ser da hyggeligt ud,« udbrød hun. Jeg anede ikke, om hun snakkede til mig eller sig selv.

Men et øjeblik efter trådte en høj fyr med det smukkeste ansigt ind ad døren. Han havde en kuffert i hver hånd. Min nye roommate. Ingen tvivl, tænkte jeg uden egentlig at føle noget ved den tanke. Jeg var vel ligeså ligeglad, som altid.

Normalt ville jeg sgu aldrig give en fyr en kompliment, men han var sgu smuk. Jeg kunne aldrig drømme om at sige det højt, men han var virkelig velbygget, og så havde han rene, harmoniske ansigtstræk. Og så hans store, blå øjne. Fuck, han var smuk. Han var sikkert typen, der scorede alle damerne. En rigtig Don Juan.

»Her ser da hyggeligt ud,« gentog damen i teltet og rakte armene ud, mens hun drejede sin fede krop om mod den smukke fyr. Ufatteligt, at de var i familie.

»Ja, ja. Det er okay, men skal du ikke snart hjemad?« sagde Don Juan og så pinligt berørt ud.

Damen fattede åbenbart ikke en hentydning, for hun blev ved med at ævle om, hvor dejligt og hyggeligt det lille, mørke rum med skråvæggene var. Hun havde virkelig misforstået noget. Det her var et fucking lokum, og det ville helt sikkert blive værre med tiden.

»Er det ikke bare hyggeligt,« sagde hun igen konstaterende, og jeg var ved at få nok af hendes lille ordforråd.

»Jo. Det er hyggeligt, men jeg tror snart, vi skal til introduktionsmøde, så du må hellere smutte,« sagde Don og nikkede til mig som hilsen.

Damen havde slet ikke bemærket min tilstedeværelse i det ellers så hyggelige rum.

»Nej, Sune. Det starter først om en time ifølge planen, og jeg kan jo lige hjælpe dig med at indrette dit nye, hyggelige hjem,« sagde hun.

Jeg valgte at træde et skridt frem.

»Mødet er faktisk rykket frem til nu, så du burde tage af sted, så vi kan komme derned,« sagde jeg, mens jeg kiggede ned på min arm i en søgen efter det ur, som aldrig havde været der.

Teltet fik et chok, og et par barduner sprang op, da hun drejede sig overrasket rundt og så mig.

»Goddag. Du må være Sunes nye sambo?« sagde hun og gik over mod mig med spredte arme.

»Ja, det er jeg vel,« sagde jeg og blev overrasket over, at hun gav mig et stort knus. Det var ret akavet, for jeg stod der bare uden at røre mig og lod flodbølgen af fedt overskylle mig. Hun havde absolut ingen kontrol over de blævrende arme.

»Men vi har lidt travlt, og jeg skal jo lige lære Sune lidt at kende,« sagde jeg, da jeg var kommet mig over knuset fra den store, kærlige dame.

»Ja, ja. Jeg skal nok smutte, så I to drenge kan lave nogle drengestreger sammen,« sagde hun og smilede, og det næste øjeblik vendte hun sig og rakte sine velisolerede arme hen mod Sune.

Drengestreger? Hvad fanden snakker hun om? tænkte jeg. Troede hun virkelig, at hun talte til nogen på ti år, eller havde hun bare havnet i en tidslomme?

Men skide være med det. Så længe hun fik sin store booty ud af værelset, var jeg glad, for de to minutter, hun havde været derinde, havde allerede været pinlige for både mig og ikke mindst ham Sune. Og det er sgu aldrig sjovt at se på nogen, der ikke kan opføre sig ordentligt.

2

Flodbølgen var forsvundet og døren lukket. Den kønne fyr smed sine tasker på den tomme seng, som før havde virket så truende. Den så mere betryggende ud med tasker på.

Og fuck. Du må endelig ikke tro, jeg er bøsse eller den slags lort, eftersom jeg tænkte på ham som den smukke fyr, men han *var* fandeme smuk, og den slags kan man jo godt tænke uden at være bøsse.

»Jeg kan lugte, du har røget herinde,« sagde Sune. Han trak en pakke gule Kings op af lommen og tændte en smøg.

Jeg fiskede også mine North State op af mine dybe lommer, men da jeg åbnede pakken, var der kun én tilbage, så jeg stak pakken tilbage i lommen.

»Har du kun godnatsmøgen tilbage?« spurgte Sune, mens han havde smøgen i munden, og røgen kom ud af hans næse.

Jeg nikkede og smed mig på min nye seng. Det var en overraskende blød skummadras.

»Here you go, boy,« sagde han og kastede en smøg over til mig.

Jeg kunne selvfølgelig ikke gribe den skide smøg, så den røg på gulvet, men det tog under et millisekund, før jeg havde den i kæften med ild i.

»For resten, tak, fordi du sagde, at vi skulle til det der møde nu.«

»Fuck det. Hun var ikke til at holde ud,« sagde jeg og tænkte først bagefter over, at jeg måske ikke skulle starte med at disse fyrens mor.

»Ha, ha. Du har ret. Hun er en so, men på den gode måde. Hun er alt for kærlig,« svarede Sune og smilede skævt til mig.

Vi sad et stykke tid i tavshed og stirrede ud i luften. Jeg lavede et par røgringe, som ramte mit lår og gik fra hinanden. Det gør jeg altid, når jeg stener. Først laver jeg tre røgringe, og så puster jeg resten af røgen ud gennem næsen. Fast rutine.

»Hvad hedder du for resten?« spurgte Sune og brød stilheden.

»Anders Jensen, men du kan bare kalde mig Shine. Det kalder alle mine venner mig,« svarede jeg og tog endnu et hvæs.

Navnet Shine var fra dengang, jeg var lidt yngre og altid drak mig fuld og kom op at slås med gud og hvermand. Det var ment ironisk, fordi jeg altid bragte mørke og ballade med mig, men af en eller anden grund var jeg aldrig sluppet af med det øgenavn, selvom jeg ikke var så fucked up længere. Jeg havde faktisk taget mig vildt meget sammen her på det sidste, og det, at jeg nu ville tage en uddannelse, var da også et skridt i den rigtige retning. Men nu er jeg så vant til navnet, at det lyder forkert, når jeg bliver kaldt Anders. Faktisk hader

jeg navnet Anders. Det lyder så borgerligt og tamt. Som om jeg er en eller anden nørd, der bruger hele min ungdom på at klemme bumser ud. Jeg er og bliver Shine. I hvert fald blandt andre unge.

»Okay. Det kalder jeg dig så. Jeg hedder jo Sune, som du sikkert allerede har fattet, men jeg bliver kaldt Sun, så det kan du bare kalde mig,« sagde han med engelsk udtale og grinede.

Jeg smilede tilbage på en høflig måde. Det gjorde jeg altid, når folk sagde noget, som de selv mente var sjovt, men som jeg syntes var alt for stenet til at være sjovt. Jeg sad utålmodigt og vippede med foden, mens jeg røg min smøg. Jeg hader den slags anspændte situationer. Jeg kan aldrig finde på noget klogt at sige, og det endte da også med, at jeg foreslog, at vi skulle tage ned til den lokale købmand og købe noget vodka og drikke os stive. Det er sgu altid nemmere at møde mennesker, når man er stiv.

Vi rejste os fra sengene og gik hen ad den lange gang med de mange døre til værelserne, ned ad trappen og ud ad døren.

Det var pissevarmt, og solen brændte direkte ned i skallen på os. Vi slentrede ved siden af hinanden ned ad den støvede markvej. Man skulle fandeme gå fire kilometer for at komme til købmanden. Det var virkelig på landet.

Der var ingen 7-eleven lige rundt om hjørnet. Ingen McD, der havde åbent 24-7. Ingen DøgnNetto, CityIrma eller QuickFakta. Ikke engang en skide kiosk. Der var ingenting i nærheden af skolen. Det var ret nederen.

Jeg gik og sparkede til en sten, men stoppede ef-

ter et par gange, fordi der kom for meget støv op, og i øvrigt er det ikke særlig spændende at sparke til en sten.

»Har du så dame på, Shine?« spurgte Sun og brød tavsheden.

»Fuck nej. Jeg skal sgu ikke rode mig ud i den slags lort,« svarede jeg og sparkede til endnu en sten, hvilket jeg med det samme fortrød. Jeg havde jo ligesom konstateret, at fornøjelsen var begrænset.

»Hvorfor ikke?«

»Fordi jeg ikke gider have en eller anden kælling til at irettesætte mig hele tiden.«

Sun begyndte at grine.

»Er det da din erfaring, at tøser gør det?«

»Fuck ja. Jeg var sammen med denne her pige i to år, og hun brugte det meste af sin energi på at kritisere og irettesætte mig. Det var, som om hun ville redde mig fra mig selv. Som om jeg var en skide baby.«

»Okay, men sådan er alle piger jo ikke,« sagde Sun rigtig gammelklogt.

»Nej, det er de vel ikke, men jeg tager den lige med ro for tiden,« svarede jeg.

»Fair nok. Men jeg har den lækreste kælling der, hvor jeg kommer fra. Hun er super nice. Du skal helt sikkert møde hende. Jeg får sgu en fucking boner på, hver gang jeg tænker på hende,« sagde Sun med et drenget grin.

»Har hun så nogle lækre veninder, som jeg også kunne møde?« spurgte jeg og sparkede til endnu en sten, og til min store overraskelse fik jeg heller ikke nogen fornøjelse ud af det denne gang.

»Troede, du ville tage det med ro med them ladies?« sagde Sun drilsk.

»Nej da. Kun forhold. Bare fordi jeg ikke gider at involvere mig, betyder det jo ikke, at mine bol-ler er blevet hugget af.«

»Jamen, hun har skam en del dejlige veninder, og jeg er sikker på, at jeg godt kunne præsentere dig for dem.«

Jeg valgte at lade emnet ligge, og vi gik videre uden at sige noget. Den slags ligegyldig snak underholder mig mindre end en sten, som ruller i støvet.

Jeg trængte virkelig til at få noget fisse. Det lyder ret klamt, men det gjorde jeg faktisk. Det var fandeme lang tid siden, og jeg var begyndt at blive bange for, at mit håndled var overbelastet. Det var i hvert fald ømt ad helvede til. Nogle gange kollapsede det fuldstændig.

Et par dage før havde jeg været hos min mor, og jeg havde en tallerken fyldt med mad i hånden. Det næste øjeblik knækkede mit håndled bagover, og al maden faldt på gulvet. Først skældte min mor mig selvfølgelig ud, men da jeg begyndte at brokke mig over mit håndled, kommanderede hun mig til at tage til lægen. Jeg havde ikke fået taget mig sammen endnu, men jeg regnede med at gøre det en af de kommende dage.

Endelig var vi fremme ved købmanden. Det var dejligt at komme ude fra varmen og ind i den kølige butik. Jeg gik med det samme over i frostafdelingen, tog en pakke frosne pomfritter og lagde den på min pande. Det var til at få hovedpine af den varme.

»Fuck. De sælger sgu ikke noget sprut her,« råbte Sun, som stod over ved kassen.

»Lige meget. Vi køber bare en kasse øl,« råbte jeg tilbage gennem butikken.

»Jamen, der er jo kun lunkne øl. Dem gider jeg fandeme ikke drikke i den hede,« råbte Sun.

»Ja, ja. Jeg finder en løsning,« sagde jeg. Jeg var ikke sikker på, om Sun hørte mig, men det gjorde heller ikke noget. Jeg tog to pakker frosne pomfritter op af fryseren og smed den med min pandesved tilbage. Jeg bar en kasse Tuborg op til kassen, hvor Sun stod og brokkede sig til ekspedienten over, at de hverken solgte sprut eller havde øl på køl. Han gav den virkelig gas og hidsede sig op, og han råbte den stakkels pige bag disken lige ind i hovedet.

Jeg fik sgu helt ondt af hende. Hun var et år, måske to yngre end mig. Hun stod og blev helt rød i hovedet, og det var, som om hun tog alle Suns ord til sig.

Hun så faktisk ret godt ud, men hun kunne godt have haft lidt mindre makeup på. Hun havde en okay lækker krop ud fra det, jeg kunne se, og et pænt ansigt. Hun havde måske en lidt stor næse, hvilket Sun da også fik påpeget op til flere gange, men bortset fra det var hun da meget lækker.

Sun var åbenbart typen, der godt kunne lide at skabe et stort postyr over de mindste ting. At dømmen efter hans mange mandschauvinistiske kommentarer generede det ham ikke at lade sin vrede gå ud over en pige.

Nåh. Men vi købte vores øl, smøger og pomfritter, og jeg gik ud af butikken, men måtte vente

på Sun, som var kommet op at diskutere med en anden kunde, der havde taget den stakkels pige i forsvar. Til sidst måtte jeg sgu gå ind og trække stodderen ud, mens han råbte og skreg ad den anden kunde. Han var lidt et fuckhoved, havde jeg ligesom allerede fundet ud af. Men der er sgu så mange fuckhoveder, og de fleste er fine nok, så længe man bare er venner med dem eller ved, hvordan man skal tackle dem.

Vi bar kassen et stykke, men mit håndled gjorde fucking ondt, så jeg foreslog, at vi bare satte os på en af markerne og drak. Så var der heller ikke så meget at bære. Vi var jo flere kilometer fra skolen. Vi ville aldrig nå tilbage til skolens velkomstmøde, men det var også lige meget. Vi skulle sikkert bare have nogle informationer om skolens historie og den slags lort, som alle alligevel var ligeglade med.

Jeg satte mig med et bump i det halvlange græs ved siden af ølkassen. Sun blev stående og tændte en smøg, mens han stod og kiggede filosofisk ud over markerne.

»Hvor kommer du egentlig fra, Shine?« spurgte han uden at kigge på mig.

Det irriterer mig, når folk snakker til én uden at have øjenkontakt. Det er et tegn på usikkerhed, og jeg hader usikre folk. Hvis der er nogen, der er usikre over for mig, gør jeg dem endnu mere usikre, indtil de fatter, at det ikke hjælper at gemme sig bag sig selv. Men af en eller anden grund havde jeg ikke lyst til at gøre det med Sun. Han virkede flink nok, og han var sikkert usikker, fordi han ikke havde nogen idé om, hvad jeg var for en fisk.

Jeg kunne godt forstå, hvis han havde svært ved at sætte mig i bås, mens jeg havde meget nemmere ved at finde ud af ham efter det lille optrin i butikken.

»Jeg kommer fra Nørrebro, hvor jeg har boet med min far,« svarede jeg.

»Nåh. Du er fra centrum ... og skilsmissebarn,« sagde han konstaterende.

Jeg nikkede.

»Hvad med dig?«

»He, he. Jeg har boet i Rungsted, men fuck det. Nu er vi her, og det skal sgu nok blive sjovt,« sagde han og kiggede endelig på mig.

Det var, som om han havde sat mig i bås nu og ligesom havde et udgangspunkt, der gjorde, at han godt kunne snakke direkte til mig.

Han var en rigmandsdreng, som havde fucket det hele op og derfor var blevet sendt på landet. Tilbage på gaden havde vi hadet den slags fiseformomme stoddere, der altid skal spille smarte.

Jeg åbnede de to poser frosne pomfritter og hældte dem ud over ølkassen. Jeg rejste mig og rystede kassen lidt, så de frosne pomfritter faldt ned i hver eneste sprække.

»Om ti minutter har vi kolde øl,« sagde jeg og trak en smøg frem.

»Så kan vi jo lige ryge en lille pind først,« sagde Sun og trak en færdigrullet joint frem.

Jeg lagde min cigaret tilbage i pakken og tog trøjen af. Det var så fucking varmt, at det ikke var til at holde ud.

Sun var sgu en bums. Jeg hader folk, som render